

MINNEORD

Leif Bekke ble født i Krokstadelva den 7.mars 1931, Her vokste han opp med mor Dagmar og far Oskar, som var møbelsnekker og hadde eget verksted. Han hadde én bror, Per, som gikk bort for mange år siden.

Pappa var en sjelden fugl i en familie med praktiske folk. Han forsto nok tidlig i livet at evnene hans lå på det musikalske og teoretiske planet. Han har fortalt dere at hans første store plateopplevelse kom med ett av farens snekkerarbeider: Det var et vakkert radio-kabinett med platespiller. Og han var frelst. Musikkfrelst. Han skulle seinere lære seg å spille klarinett, trompet, gitar, trekkspill, piano, og ikke minst munnspill.

Pappa var så mye.

Hans yrkeskarriere ble arbeid med tall. Først hos Skattefogden i 20 år, før han byttet arbeidsplass til Skoledirektøren, og ble der i like mange år. På det førstnevnte sted fant han faktisk opp et spesielt og originalt hullkortsystem, som også ble tatt i bruk ved flere andre skattefogdkontorer i landet.

I ungdomstida og som ung voksen levde han det glade ungarliv med sine mange gode kamerater, med turer og mye tøys og moro! (Han overlevde alle kameratene sine med mange år.) Glade ungarer kan også plutselig rammes av en av Amors piler og en kveld i 1956 gikk filmen The Glenn Miller Story på Folkets Hus Krokstadelva, og den langbeinte mørke jenta på 19 år som han visste hvem var fra bussen, ble tilfeldigvis sittende på stolen ved siden av og det var hun som skulle bli vår mamma. Han hadde nok lagt godt merke til denne vakre jenta fra før. En av sangene dere begge husket godt fra filmen var den vakre Moonlight Serenade. (Spilles.)

Det ble stevнемøter på Tråkka, og året etter var de gift. I over 60 år har de vært hverandres ektefeller og beste venn.

Fra nå av var det de to, May og Leif, i en liten leilighet i 2.etg hos Barberer Lund, midt mellom Folkets Hus og Tråkka. Aina ble født innen 1957 var omme, og Sølvi i februar 1959. Mor og far og to barn flyttet til nybygd rekkehus i Solbergelva i 1961. For å få endene til å møtes tok pappa ulike dørselgerjobber; bl a som forsikringsagent og som selger av oppslagsverk. Og i garasjen var det ingen bil å bruke penger på, men et gammelt kjøkkenbord, som vi og ungene i gata fikk sitte og spille kort ved når det regnet. Eldorado, å vokse opp med så mange unger tett i tett i et rekkehusfelt. Hage med kirsebær og vakre planter og sommersøndagsfrokoster på helleplassen Og mange fine campingturer til bl.a Andvikstranda ved Stavern.

I 1966 ble hjerte barnet Bjørn Idar født: Han fikk en dramatisk start på livet, og trengte og fikk ekstra mye stell og omsorg de første barneåra, for han var mye syk. Men en dag var lillebror stabil nok til at fokus kunne rettes mot andre deler av hans utvikling. Pappa hadde nå to idéer: Han ville lære Bjørn Idar lesekunsten, og han ønsket at han skulle få barnehageplass, sånn at mamma kunne få anledning til å jobbe. Det ble en kamp som endte med seier: Bjørn Idar ble det første av barn med tilsvarende behov som fikk barnehageplass i Nedre Eiker.

Bjørn Idar elsket å bli lest for, spesielt av pappa. Og slike koselige lesestunder hadde dere pappas liv ut. Anne Cath Vestly, Thorbjørn Egner, og Astrid Lindgren. Pappa ville også at han skulle oppleve gleden og nytten av å kunne lese selv. Det ble et langsomtvoksende, pedagogisk prosjekt, men med seier til slutt, også her: Da han var 8 år var han blitt en leser, og bøkene skulle bli en av de store fritidssystemene. Den andre var og er musikk for alle penga! Til pappas store glede. Og musikk i huset har virkelig preget oppveksten: Pappa kompet på et eller annet instrument og vi sang. Ofte og mye. Prøysen var obligatorisk - pappa mente at hans viser var geniale og hadde en innsikt i menneskesinnet og samfunnslivet uten sidestykke. Den arven er vi så glade for, alle tre. Også mengder av andre viser.; Sandbekk, Lillebjørn, Taube, Vreswijk, Erik Bye og mange, mange andre viser av både det vakre og det muntre slaget. All denne musikken har satt sterke fotavtrykk i livene. Musikk har den evnen at den kan glede og trøste og den treffer helt andre strenger i følelsene våre enn ord gjør.

Pappa var så mye.

Han lagde blant annet utallige konkurranser til hjemmebruk og mamma og han lagde kryssord til hverandre. Dere spilte også masse kort og brettspill. Og pappa var den eneste i nabolaget som plukket villnypene i veikanten og lagde deilige nypesupper med krem til søndagsdesserter.

Han var gal etter vintersport på TV, ikke minst skøyter, der han husket alle tider, men kunne fint sovne innen de 25 rundene på titusenmetern var over, samme hvor spennende det var. Der var så deilig å være barn, være ute i vinterleik, komme inn til søndagsmiddagslukt og skøyter på TV.

Mamma og pappa var også glad i å ha gjester, med kortspill, eller med musikk og sang. Av og til svingte de seg også rundt i en slowfox på stuegolvet. Gode minner å tenke tilbake på.

Pappa var så mye.

Han var også dyreverner på sin hals, og sluttet å spise kjøtt for mange år siden fordi han synes så mye dyrehold og dyretransport er kritikkverdig. Han støttet bl a NOAH- for dyrs rettigheter med faste donasjoner og har selv ønsket at minnegaven i dag skal gå til dem.

Hunder var spesielle for ham: Han har fortalt at han var vill etter alle hunder han kjente i oppveksten! Og da han ble en ung mann skaffet han seg en vakker blandingshund, som ble igjen i barndomshjemmet, og som vi husker godt. Seinere i livet, på Konnerud, kjøpte han og mamma labradoren Bastian. Og etter ham fulgte mellompuddelen Pønki, som også barnebarna fikk et nært og kjært forhold til.

I tillegg til dyrevern støttet han alle organisasjoner som jobbet systematisk for menneskeverd. Det var viktig for ham å gi av sin overflod. Og han var alltid en forsvarer av svake grupper i samfunnet.

Pappa var så mye.

Han var også distré. Veldig distré. En gang han skulle gå tur med hunden, var han på vei bortover veien med hundebåndet i handa, men uten hund. Og mamma kom ut i gangen og møtte en Bastian som satt aleine og så meget forundret ut!

Han kunne også ta buss hjem fra jobb, dukke ned i dagens Dagblad og glemme helt å sjekke hvor langt bussen hadde kjørt. Og plutselig ble det to eller fem stoppesteder å gå hjem! Eller å sette seg på feil buss og lure på hva en kjenning fra Mjøndalen skulle på Konnerudbussen.

Pappa var så mye.

Men han var ikke snekker, som faren sin.

"Han har det i hodet, han", sa folk.

Han hadde også god estetisk sans. Han var perfeksjonist i alt han gjorde, livet ut. Disse evnene preget alle hjem han og mamma hadde sammen. Alt var ordentlig og pent.

I hele sitt liv hadde han en sterk politisk bevissthet, og var et oppkomme av samfunnshistorisk kunnskap. Han har alltid vært familiens store oppslagsverk.

I 1979 ble det første barnebarnet Terje født, og den lille familien flyttet inn i samme gate på Konnerud, til de flytta til Nøtterøy. Etter hvert kom de fire neste barnebarna: Tanja, Mari, Sigri og Simon. Morfar var flink til å arrangere spill for alle, inne eller ute, eller lage hageflorakviss. Slik overførte han noe av vår barndom til barnebarna. Det var stas å være morfar. I årene 2005-2015 gjorde neste generasjon sitt inntog: Anje, Talia,

Elian, Stella, Mali, Brage, Nemi, Sigurd og Izan Leonell ble født i tur og orden. Og pappa gledet seg over å bli oldefar og se familiens forøkelse.

Pappa var så mye.

Han var -ikke minst- også musiker. De seinere år torde han å kalle seg det. Han var selvlært på alle instrumentene han behersket underveis i livet. Noter kunne han ikke, men det var ingen hindring for ham. Da han var i militæret, lærte han seg å spille trompet og fikk straks ansvar for reveljene og rosignalene, og som en takk ble han forært trompeten etter endt tjenestetid.

Det var som munnspliller at pappa ble sceneartist i sine eldre år. Han optrådte på flere scener i drammensområdet, og spilte på de nasjonale munnsplillfestivalene de siste 15-20 åra, der han også har spilt sammen med Sigmund Groven.

Han var en etterspurt og kjær musiker blant annet på Villa Fredrikke og Gulskogen Bo- og Service-senter, der mamma nå bor, og han ble savna veldig da sykdommen satte en stopp for ham i vinter. I munnsplillkassa hans ligger det 60-70 munnsplill, som var i mer eller mindre bruk. Hans aller siste opptreden ble på Union Scene under et kulturarrangement den 29.januar i år. Da var han 85 år.

Livet er ikke bare sol og glede, det er flest hverdager, og det finns også mange grå og dystre dager. Familien fikk oppleve stor sorg tett på kroppen da eldste barnebarn Terje døde for 3 år siden. Hans tragiske bortgang ble en tung bær å bære, så også for morfar. De siste åra har også mammas sykdom tatt mer og mer plass.

Etter at mamma og pappa hadde solgt huset på Konnerud i 1999, fikk de seg en lettstelt blokkleilighet i Lier, og deretter fulgte flere flyttinger, før de til slutt slo seg til ro i Thamsgate for 6 år siden. Der hadde de både sentrum og skogen et steinkast unna, til stor glede og nytte. Og som begge sa: Her er det kort vei til de fleste fasiliteter den dagen vi skal bæres ut herfra. Humor og latter har alltid preget livet deres.

Nesten hver eneste dag gikk de tur i drammensmarka, og småturer til sentrum eller Torget Vest. De to hadde bygget seg en ny hverdag denne siste delen av livet. Bjørn Idar var også på jevnlige besøk og var med i disse aktivitetene. En dag var mamma blitt så mye mindre nærværende mentalt at det ble vanskeligere for dem at hun bodde hjemme. Det ble et stort savn og tomrom for pappa da hun fikk et nytt hjem på Gulskogen Bo- og Servicesenter, selv om hans hverdag ble lettere og hun hadde det bra der. Men han fikk likevel til jevnlige kafébesøk til Gulskogensenteret sammen med henne.

Pappas helse har vært varierende gjennom livet, men han vært nøye med å holde seg i god fysisk form. De fire siste månedene ble det mye sykehus og flere opphold på Helsehuset, pga en alvorlig infeksjon. Men i slutten av juni kom han endelig hjem, etter eget ønske. Og natt til søndag 9. juli slapp livet stille tak, mens han sov. Pappa har trukket seg tilbake og funnet hvile, og et langt livs siste kapittel er avsluttet i fred.